

ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

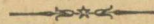
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

- Ἐν Τραπεζοῦντι μετζ. 3.
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. " 4.
Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ " 5.

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

Δ. ΕΙΦΙΛΙΝΟΣ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Α. Ν. ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

Ἡ Συδρομή
προπληρωτέα.Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
παράδ. 60.

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΕΤΑΙ ΜΕΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ,

Λόγος Μασιλλώνος κατά μετάφρασιν

ΤΡ. Ι. ΣΙΝΑΡΟΠΟΥΛΟΥ.

(συνέχεια· ἴδε φυλλ. 16.)

Οἱ μεγιστάνες ἀγαπῶσι τὰ χειροκρο-
τήματα· καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀπομίμησις εἶναι
ἢ κολακευτικωτέρα τῶν ἐπευφημιῶν καὶ
ἢ ἤττον ἀμφίβολος, εὐθύς ἅμα τὰ ἤθη ἐ-
κείνων ἀρχίσαντες νὰ ἐπιτηδεύωνται ἀ-
ρέσκουσιν ἀρέσκως εἰς αὐτοὺς οἱ ἄνθρω-
ποι· οἱ δὲ καταθέλγονται εὐρίσκοντες
παρὰ τοῖς ἑαυτῶν θαυμασταῖς τὴν ἀπολο-
γίαν τῶν οἰκείων ἐλαττωμάτων καὶ με-
τὰ φιλορρεσκέας ἐν παντὶ τῷ περιστοι-

χοῦντι αὐτοὺς ἀναζητοῦσι μὲ τί αὐτοὶ
καθ' ἑαυτῶν νὰ ἐνθαρρυνθῶσι.

Τοιοῦτο τῷ τρόπῳ ἡ φιλοδοξία, ἡσ-
περ μακρὰ καὶ ἐπίπονος εἶναι πάντοτε
ἢ ὁδός, χαίρει ἀνοίγουσα ἑαυτῇ δρόμον
βραχύτερον καὶ τερπνότερον· ἢ ἡδονή, καὶ
τοὶ συνήθως μὲ αὐτὴν ἀδιάλλακτος, καθί-
σταται τεχνίτης καὶ ὑπουργός τῆς· τὰ
πάθη, ἀφ' οὗ ὑποθάλλονται ὑπὸ τῶν
κλίσεων ἡμῶν, εὐρίσκουσι περιπλέον καὶ
ἐν τῇ ἐλπίδι τῆς ἀμοιβῆς ἕτερον θέλη-
τρον, τὸ ὁποῖον τὰ ἀναζωπυροῖ. Πάντα
δὲ τὰ ἐλατήρια οὕτω συνεννοῦνται ἐναν-
τίον τῆς ἀρετῆς· ὥστε, ἐὰν ἦναι τοσοῦ-
το χαλεπὸν τὸ νὰ φυλλαττώμεθα ἀπὸ
τῆς κακίας, δι' ὅτι ἀρέσκει, πόσον δύσ-

κολον είναι τὸ νὰ μὴ παραδοθῶμεν εἰς αὐτήν, ὁπότεν προσέτι καὶ μᾶς τιμᾶ.

Τοιαύτη εἶναι, Μεγαλειότατε, ἡ κακορριζικία τῶν μεγάλων, τοὺς ὁποίους ἀλόγιστα πάθη παρασύρουσι. Τὸ παράδειγμά των διαφθείρει πάντας τοὺς ὁποίους τὸ ἀξίωμα των ὑποτάσσει εἰς αὐτούς· διαχέουσι τὰ ἴδια ἤθη] διανεμόντες εὐεργεσίας· πᾶς ἐξαρτώμενος αὐτῶν θέλει νὰ ζῆ ὡς ἐκεῖνοι. Μεγαλειότατε, μὴ ἐκτιμᾶτε παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἄλλο τι ἢ τὸν ἔρωτα τοῦ καθήκοντος, καὶ τὰ ἀγαθοεργήματα ὑμῶν εἰς μόνην τὴν ἀξίαν θὰ κατανεμηθῶσι· καταδικάσατε ἐν τοῖς ἄλλοις ὅ,τι καὶ ἐν Ἑμῖν] αὐτοῖς δὲν θὰ ἠδύνασθε νὰ δικαιολογήσητε. Οἱ κόλακες τῶν ἐλαττωμάτων τῶν μεγάλων ἐφουβρίζουσιν ἐπὶ ταῖς κακίαις των ἀπομιμούμενοι αὐτούς. Ὅποια δυστυχία, ὅταν ὁ βασιλεὺς, μὴ ἀρκούμενος εἰς τὸ ὅτι παρδίδεται αὐτὸς εἰς τὴν ἀκολασίαν, φαίνεται καὶ καθιερῶν αὐτήν διὰ τῆς εὐνοίας, δι' ἧς τὴν τιμᾶ ἐν ἐκείνοις, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἤτοι θαυμασταὶ του ἢ αἰσχροὶ ὑπουργοί! ὁποῖον ὄνειδος εἰς τὸ κράτος! ὁποῖα ἀσχημία εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς Κυβερνήσεως! ὁποῖα ἀποθάρρυνσις εἰς τὸ ἔθνος καὶ εἰς τοὺς ἰκανοὺς καὶ ἐναρέτους ὑπηκόους, παρ' ὧν ἡ κακία ἀφαιρεῖ τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα εἰς τὰ ἰδικὰ των προτερήματα καὶ εἰς τὰς ἰδικὰς των ἐπιδουλεύσεις εἶναι προωρισμένα! ὁποῖα ἀνυποληψία καὶ ὁποῖος ἐξουτελισμὸς εἰς τὸν ἡγεμόνα παρὰ τῆ

γνώμη τῶν ξένων αὐλῶν! καὶ ἐντεῦθεν ὁποῖος κατακλισμὸς δεινῶν εἰς τὸν λαόν! τὰ ἀξιώματα νὰ κατέχωνται ὑπὸ ἀνθρώπων διεφθαρμένων· τὰ πάθη, καί περ ἐσσεὶ διὰ τῆς περιφρονήσεως τιμωρούμενα, νὰ γίνωνται ὁδὸς εἰς τὰς τιμὰς καὶ τὴν δόξαν· ἡ ἐξουσία καίτοι καθεστῶσα διὰ νὰ ὑποστηρίξη τὴν τάξιν κατὸν σεβασμὸν τῶν νόμων, νὰ ἀρπάζηται ὑπὸ βιαστῶν· τὰ ἤθη νὰ διαφθεῖρονται ἐν αὐτῇ τῇ πηγῇ των· τὰ ἄσπρα ἄτινα ὤφειλον νὰ ὀδηγῶσιν ἡμᾶς, νὰ μεταβάλλωνται εἰς πλανώμενα φῶτα, τὰ ὁποῖα μᾶς παρεκτρέπουσιν· αὐτὴ ἡ δημοσία κοσμιότης, πρὸς ἣν πάντοτε ἡ κακοῦθια ζηλοτυπεῖ, νὰ ἀποπεμφθῆ, ὡς πεπαλαιωμένη συνήθεια, εἰς τὴν ἀρχαίαν σοβαρότητα τῶν πατέρων ἡμῶν· ἡ παραλυσία νὰ βαῖνη ἀνέδην· καὶ μηδὲ μέτρον τι ἐν τῇ κακοῦθια νὰ τηρηθῆ, ὡς γελοῖον σχεδὸν ὅσον καὶ ἡ ἀρετὴ!

Ἄλλὰ, Μεγαλειότατε, ὅταν ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εἰσέθεια παρὰ τοῖς ἄρχουσι καταλάβῃ τὴν θέσιν τῶν παθῶν καὶ τῆς αὐταρκεσίας, ὁποῖα πηγὴ εὐλογιῶν διὰ τοὺς λαοὺς. Τότε ἡ ἀρετὴ ἀπονέμει τὰ ἀγαθὰ καὶ αὐτὴ τούτων ἀπολαύει· αἱ τιμαὶ ἐπιζητοῦσι τὸν ἐνάρετον, ὅστις εἶναι ἄξιος αὐτῶν καὶ ὅστις τὰς ἀποφεύγει· φεύγουσι δὲ τὸν εἰς τὴν ἀδικίαν ἀπεμπωληθέντα, ὅστις διώκει αὐτὰς· τὰ δημόσια ὑπουργήματα παραδίδονται μόνον εἰς τοὺς ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ ἀφοσιουμένους· ἡ εὐνοια καὶ ἡ

βαδιουργία εἰς οὐδὲν ἄγουσιν· ἡ ἰκανότης καὶ αἱ ὑπηρεσίαι μόνον ἀλλήλων χρεῖαν ἔχουσιν· ἡ ἰδιοτροπία τοῦ ἀνακτοῦ δὲν ὀρίζει τὰς δωρεάς του· οὐδὲν εἰς αὐτὸν φαίνεται ἄξιον ἀμοιβῆς ἐν τοῖς ὑπηκόοις του, εἰ μὴ τὰ ἐπωφελῆ εἰς τὴν πατρίδα προτερήματα· αἱ εὐνοιαὶ ἀναγγέλλουσι πάντοτε τὴν ἀξίαν ἢ παρακολουθοῦσιν αὐτήν ἐκ τοῦ πλησίον· οὐδεὶς ἄλλος ὑπάρχει δυσηρεστημένος ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ ἢ οἱ ὀκνηροὶ καὶ ἀνωφελεῖς ἄνθρωποι· Μόναί ἡ ὀκνηρία καὶ ἡ ἀνικανότης γογγύζουσι κατὰ τῆς εὐθυδικίας τῶν προτιμήσεων· αἱ ἀρεταὶ ἀναπτύσσονται διὰ τῶν βραβεύσεων, αἵτινες τὰς ἀναμένουσιν· ἕκαστος ἐπιζητεῖ νὰ καταστῆ χρήσιμος εἰς τὸ κοινόν· καὶ πᾶσα ἰκανότης καὶ φιλοδοξία τρέπεται εἰς τὸ νὰ καταστῆ ἀνταξία τῶν θέσεων, ὧν ὀρέγεται· συντόμως δ' εἰπεῖν, οἱ λαοὶ ἀνακουφίζονται, οἱ ἀδύνατοι ὑποστηρίζονται, οἱ διεφθαρμένοι ἀφίνονται εἰς τὴν λάσπη, οἱ ἐνάρετοι τιμῶνται, ὁ Θεὸς εὐλογεῖται ἐν τοῖς ἄρχουσιν, οἵτινες ἐδῶ κάτω ἐπέχουσι τὸν τόπον Του, καὶ μολονότι ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀρέσκειν εἰς αὐτοὺς ἠμπορεῖ νὰ παράγῃ πάλιν ὑποκριτάς, ἀλλὰ τὸ προσωπεῖον τούτων θάττον ἢ βράδιον καταπίπτει· καὶ ἕως τότε δὲ οὐχ ἦτον ἡ ὑποκρισία, ἣτις πάντοτε ἐκ τινος μέρους προδίδεται ἀφ' ἐαυτῆς, δύναται νὰ θεωρηθῆ τοῦλάχιστον ὡς σεβασμὸς τις, ὃν προσφέρει εἰς τὴν ἀρετὴν ἢ κακίαν, τιμωμένη καὶ αὐτὴ κατὰ τὸ φαινόμενον.

Τοιαῦται τὸ κατὰ τοὺς λαοὺς εἶναι αἱ συνέπειαι, μὲ τὰς ὁποίας] ἡ ματαιοφροσύνη καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀρέσκειν περιέπουσι τὰ παραδείγματα τῶν μεγάλων· ἐκ μέρους δὲ τούτων ἡ ἔκτασις καὶ ἡ αἰδιότης ἀναπεταννύουσι τὴν σημαίαν ἤτοι τῆς κακοῦθιας ἢ τῆς χρηστότητος παρὰ τοῖς ἀνθρώποις.

Εἶπον τὴν ἔκτασιν, ἔκτασιν τῆς ἐξουσίας· πόσους ὑπουργοὺς τῶν παθῶν των δὲν συνεπιφέρει!

Ἐὰν ἔρως ὑπέρμετρος τῆς δόξης τοὺς μεθύσκη, πανταχόθεν ἀναφύεται ἡ ἐρήμωσις καὶ ὁ πόλεμος· καὶ τότε Μεγαλειότατε, πόσοι λαοὶ δὲν θυσιάζονται εἰς τὸ εἶδωλον τῆς ὑπερηφανείας των! πόσον αἷμα δὲν χύνεται, τὸ ὁποῖον κράζει ἐκδίκησιν κατὰ τῆς κεφαλῆς των! πόσοι συμφοραὶ πάνδημοι, ὧν ἐκεῖνοι εἶναι οἱ μόνοι αὐτουργοί! πόσοι παράπονοι φωναὶ δὲν ὑψοῦνται πρὸς τὸν οὐρανὸν κατὰ τῶν ἀνθρώπων τῶν γεννηθέντων πρὸς δυστυχίαν τῶν ἄλλων! πόσα ἐγκλήματα δὲν γιννῶνται ἐξ ἐνὸς μόνοῦ ἐγκλήματος! Θὰ ἠδύνατό ποτε τὰ δάκρυά των νὰ ἀποπλύνωσι τὰς ὑπὸ τοῦ αἵματος τοσούτων ἀθῶνων βαφείσας πεδιάδας; καὶ θὰ ἠμπόρει νὰ ἀφοπλίση τὴν ὀργὴν τοῦ οὐρανοῦ ἢ μετάνοιά των μοναχῆ, ἐν ᾧ ἀκόμη περιφέρει κατόπιν τῆς τοσαύτας ταραχὰς καὶ δυστυχίας ἐπὶ τῆς γῆς;

Μεγαλειότατε, θεωρήσατε πάντοτε τὸν πόλεμον, ὡς τὴν μεγαλειτέραν μάστιγα

τοῦ Θεοῦ, τὴν δυναμένην νὰ καταμαστῆσῃ οἰονδήποτε κράτος· ζητήσατε νὰ φοβηθῆτε μᾶλλον τοὺς ἐχθροὺς ἢ νὰ νικήσητε αὐτούς. Ὁ Θεὸς τὴν σπάθην ἐνεπιστεύθη Ἑμῶν διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν Ἑμετέρων λαῶν καὶ οὐχὶ πρὸς δυστυχίαν τῶν γειτόνων. Τὸ βασιλεῖον, ἐφ' ὃ κατέστησεν Ἑμᾶς ὁ οὐρανός, εἶναι ἀρκοῦντως εὐρύ· ζηλώσατε μᾶλλον νὰ νικηθῆτε τὰ ἄθλια· προβάλλετε ἑαυτοῖς ὡς δόξαν μᾶλλον τὸ νὰ ἐπανορθώσητε τὰς ἐκ τῶν παρελθόντων πολέμων κακοδαίμονίας ἢ τὸ νὰ ἐπιχειρήτε ἐτέρας μάχας· ἀθάνατον τὴν Ἑμετέραν βασιλείαν διὰ τὴν τοῦ λαοῦ Ἑμῶν εὐδαιμονίαν καταστήσατε μᾶλλον, ἢ διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν κατακτήσεων· μὴ μετρήσητε κατὰ τὴν ἰσχὺν τὸ δίκαιον τῶν ἀγώνων καὶ μηδέποτε λησμονήσητε, ὅτι καὶ ἐν τοῖς δικαιωτέροις πολέμοις αἱ νίκαι συνεπάγονται πολλάκις τοσαύτας θεηλασίας εἰς τὸ κράτος, ὅσας καὶ αἱ αἵματηρότεραι ἤτται.

Ἐὰν δὲ τῆς δόξης ὑπερτερήσῃ ἐν τοῖς βασιλεῦσιν ὁ ἔρωσ τῆς ἡδονῆς, οὐαί! τὸ πᾶν ὑπηρετεῖ εἰς τὰ πάθη των, τὸ πᾶν σπεύδει νὰ γείνη ὑπουργός των, τὸ πᾶν διευκολύνει τὴν ἐπιτεύξιν, τὸ πᾶν διεγείρει τὰς ἐπιθυμίας, τὸ πᾶν προσφέρει ὄπλα εἰς τὴν ἡδυπάθειαν· ἀγενεῖς ὑπήκοοι ὑποβοηθοῦσιν αὐτούς, κόλακες τοῖς ἀπονέμουσι τίτλους τιμῆς· φαῦλοι συγγραφεῖς περιφέρουσι καὶ ὑμνοῦσιν αὐτούς·

αἱ τέχναι ἐξαντλοῦνται ποικιλοποιῶσαι τὰς ἀπολαύσεις των, πᾶσαι αἱ εὐφυῖαι αἱ ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ τῆς φύσεως εἰς τὴν τάξιν καὶ εἰς τὴν εὐκοσμίαν τῆς κοινωνίας νὰ ὑπηρετῶσι προορισθεῖσαι, εἰς μόνην πλέον τὴν κακίαν χρησιμεύουσι· τὰ πάντα καταντῶσιν ὑπουργοὶ καὶ ἐντεῦθεν συνένοχοι τῶν ἀλόγων παθῶν των. Βασιλεῦ, πόσαι ἀφορμαὶ παραπόνων ὑπάρχουσιν ἐν τῷ μεγαλειῷ! τὰ πάθη, τὰ ὅποια σὺν τῷ χρόνῳ κατευνάζονται, ἐδῶ διακωλύονται διὰ τῶν μέσων· αἱ ἀηδίαί αἰτινες εἶναι πάντοτε ἀχώριστοι τῆς ἀκρασίας, προλαμβάνονται διὰ τῆς ποικιλίας τῶν ἡδονῶν· ὁ φόβος μόνος καὶ ἡ ταραχὴ, ἧτις περιστοιχεῖ τὸν θρόνον, ἐξορίζει τοὺς διαλογισμούς του καὶ οὐδὲ μίαν ποτὲ στιγμήν ἀφίνει τὸν ἄνακτα μὲ τὸν ἑαυτὸν του. Αὐτοὶ οἱ Νάθαν, οἱ προφῆται τοῦ Κυρίου, σιωπῶσι καὶ ἔκστασι πηλιδάζοντες αὐτόν· τὸ πᾶν ὑποβάλλει ἀπαύστως ὑπὸ τὰς ὄψεις τὴν δόξαν του· τὸ πᾶν λαλεῖ πρὸς αὐτὸν περὶ τῆς δυνάμεώς του καὶ οὐδεὶς τολμᾷ νὰ δεῖξῃ εἰς αὐτόν οὐδὲ μακρόθεν τὰς μωρίας του.

Εἰς τὴν ἔκτασιν τῆς ἐξουσίας προσθέσατε ἀκόμη καὶ ἔκτασιν λάμπους. Δὲν περιορίζεται εἰς μόνον τὸ ἴδιον ἔθνος ἢ ἐντύπωσις καὶ ἡ μεταδοτικότης τοῦ παραδείγματός των. Οἱ ἄρχοντες εἶναι θεάματα πάσης τοῖς οἰκουμένης· αἱ πράξεις των φέρονται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, ἀπὸ ἐπαρχίας εἰς ἐπαρχίαν, ἀπὸ ἔθνος

εἰς ἔθνος· δὲν ὑπάρχει τίποτε ἰδιαιτέρον ἐν τῷ βίῳ των, ὅστις ὄλος ἀνήκει εἰς τὸ δημόσιον. ὀξένος, ἐκ τῶν ἀπωτέρων αὐλῶν, στρέφει τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς αὐτούς, καθῶς καὶ ὁ πολίτης· μιμηταὶ αὐτῶν γίνονται ὡς καὶ εἰς ἐκεῖνας τὰς χώρας, ὅπου ἡ δυναμὶς των σχηματίζει ἐχθρούς· ὁ κόσμος ὁλόκληρος ἀποπνέει τὰς ἀρετὰς ἢ τὰς κακίας των· εἶναι, τολμῶ εἰπεῖν, πολῖται τῆς οἰκουμένης· παρὰ πᾶσι τοῖς λαοῖς συμβαίνουσι γεγνῶτα εἰς τὰ παραδείγματα ἐκείνων τὴν αἰτίαν ἀνάγοντα· εἶναι ἐπιτετραμμένοι ἐνώπιον Θεοῦ τὴν δικαιοσύνην ἢ τὰς ἀδικίας τῶν ἐθνῶν· καὶ εἴτε αἱ κακαὶ εἴτε αἱ ἀρεταὶ αὐτῶν ἔχουσιν ὄρια πολὺ πλέον ἐκτενῆ ἢ τὰ τῆς ἐπικρατείας των.

Ἡ Γαλλία μάλιστα, ἧτις ἀπὸ μακροῦ τοῦ χρόνου ἐπισύρει τὰ βλέμματα πάσης τῆς Εὐρώπης, ἀποτελεῖ θεάτρον οἷον οὐδὲν ἄλλο ἔθνος· στιφηδὸν ἔρχονται εἰς αὐτὴν οἱ ξένοι διὰ νὰ μελετήσωσι τὰ ἥθη ὑμῶν, ὅπως τὰ μετοχρετεύσωσι παρευθὺς εἰς τὰς πλέον ἀπομακρυσμένας χώρας· ἐν αὐτῇ ὀρώμεν καὶ τὰ τέκνα τῶν βασιλέων ἐγκαταλείποντα τὰς ἡδονὰς καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν οἰκείων αὐλῶν καὶ ἐρχόμενα ἐδῶ, ὡς τινες ἰδιῶται, ὅπως ὑποκαταστήσωσιν εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἥθη τοῦ ἰδιοῦ των ἔθνους τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἡμετέρου, καὶ ἐπειδὴ ὁ θρόνος ἐφελκεῖ πάντοτε τὰ πρῶτα βλέμματά των, νὰ μορφώνωνται κατὰ τὴν φρόνησιν καὶ τὴν μετριοπάθειαν

ἢ κατὰ τὴν ὑπερήφανεϊαν καὶ τὰς παραφοράς τοῦ ἡγεμόνος, ὅστις τὸν κατέχει. Βασιλεῦ, ἐπιδείξατε αὐτοῖς ἄνακτα, ὃν νὰ δύνωνται νὰ μιμηθῶσιν· αἱ ἀρεταὶ καὶ ἡ σύνεσις τῆς Ἑμετέρας διοικήσεως ἄς τοὺς προσβάλλωσι περισσώτερον ἢ ἡ ἰσχὺς Ἑμῶν· ἄς ἐκπλαγῶσι μᾶλλον ἐκ τῆς εὐθυδίκου βασιλείας ἢ ἐκ τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς Ἑμετέρας αὐλῆς· μὴ ἐπιδείξατε αὐτοῖς πλοῦτη, ὡς ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος τοῦ Ἰούδα πρὸς τοὺς ἐκ Βαβυλῶνος ἐλθόντας ξένους· ἐπιδείξατε αὐτοῖς τὴν πρὸς τοὺς ὑπηκόους στοργὴν καὶ τὴν τούτων πρὸς Ἑμᾶς ἀγάπην, ἧτις εἶναι ὁ ἀληθὴς τῶν βασιλέων θησαυρός· καὶ οὕτω προσκτώμενοι τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀλλοδαπῶν, θέλετε ἐν ταύτῃ ἐφεύρει καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν Ἑμετέρων λαῶν.

Δὲν εἶναι δὲ εἰς μόνους τοὺς συγχρόνους οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ ἄρχοντες ὑπεύθυνοι· τὰ παραδείγματα αὐτῶν μετέχουσι χαρακτῆρος ἀϊδιότητος πάντας τοὺς μέλλοντας αἰῶνας ἐνδιαφερούσης.

Αἱ ἀρεταὶ ἢ τὰ ἐλαττώματα τῶν χυδαίων ἀνθρώπων συναποθνήσκουσι συνήθως μετ' αὐτῶν· τὸ μνημόσυνον αὐτῶν συναπόλλυται μετὰ τοῦ ἀτόμου των· μόνον δὲ εἰς τὴν ἡμέραν τῆς ἀνταποδόσεως αἱ πράξεις των θὰ ἐπανενεχθῶσι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κόσμου· ἀλλ' ἕως τότε τὰ ἔργα των σεσαβανωμένα ἀναπαύονται ἐν τῇ ἀφανείᾳ τοῦ αὐτοῦ τάφου, ἐν ᾧ περ καὶ τὰ λείψανά των.

(ἀκολουθεῖ).

Η ΡΟΥΘ

(ἀπόσπασμα ἀνεκδότου συγγραφῆς περὶ τῶν βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης

Ἰωσήφ Γεωργιάδου.)

(συνέχεια ἴδε φυλλ. 19.)

Ξένον καὶ ἄτοπον τῶρα δὲν εἶναι δύο κεφάλαια νὰ σαφηνισθῶσιν, ἀ. ποῖαι τινὲς φιλολογικαὶ καλλοναὶ φαίνονται ἐν τῇ βίβλῳ τῆς Γραφῆς τῇ ἐπιγραφομένη εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ῥούθ, καὶ β'. ποῖός τις ἀράγε πιθανῶς συνέγραψε τὴν βίβλον αὐτὴν, καὶ ὁ λόγος ἡμῶν θὰ λάβῃ τότε τέλος. Καὶ διὰ νὰ προχωρήσῃ ὁ λόγος κατὰ σειράν, ἀρχίζομεν ἀπὸ τὸ πρῶτον ζήτημα.

Ὅταν τὰ προηγούμενα βιβλία τῆς παλαιᾶς Διαθήκης ἐκρίνομεν, εἶπομεν τότε ὅτι ἡ ἑβραϊκὴ φιλολογία ἔχει θεμελιώδη ἰδέαν τὸν μονοθεϊσμόν ὅτι ὁθελαδὴ ἡ ἰδέα τοῦ ἑνός καὶ μόνου ἀληθινοῦ θεοῦ ἀποτελεῖ τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτῆς καὶ ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι ἡ διήκουσα διὰ πάσης αὐτῆς, διὰ πάντων τῶν βιβλίων τῆς παλαιᾶς Διαθήκης· ἐνῶ αἱ ἄλλαι φιλολογίαι δημιουργοῦν τιὸς θεοῦ των καὶ προικίζουσι αὐτοὺς δι' ἀνθρωπίνων παθῶν, ἡ ἑβραϊκὴ φιλολογία ταπεινομένη ἐνώπιον τοῦ ὑψηλοτάτου Ὁντος αἶνον μόνον καὶ εὐχαριστίαν κρίνει αὐτὴν ἀξίαν νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτό. Ἀλλὰ μολαταῦτα ὁ ποιμενικὸς βίος τοῦ λαοῦ, ἡ ποικιλία τοῦ ἐδάφους, καὶ ὠραῖαι καὶ μεγαλοπρεπεῖς σκηναὶ τῆς χώρας, αἱ

κέδροι τοῦ Λιβάνου καὶ τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου ἐπέδρασαν σπουδαίως εἰς τὴν φιλολογίαν ταύτην, καὶ εἰς πολλὰ αὐτῆς βιβλία ἔδωκαν χρωματισμὸν τερπνόν καὶ συγκινητικὸν μεγαλεῖον. Τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο προσὸν παρατηρεῖται μάλιστα εἰς δύο βιβλία, εἰς τὴν παρούσαν βίβλον τῆς Ῥούθ, καὶ εἰς τὸ λεγόμενον ἄσμα ἄσμάτων, τὰ ὁποῖα καὶ βουκολικά κατ' ἀληθειαν δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν, διότι ἀποπνεύουσιν ὅλην τὴν ἀπλότητα βουκολικῆς ζωῆς· ἀλλὰ περὶ μὲν τοῦ ἄσματος τῶν ἄσμάτων ἐν τοῖς ἐπομένοις βιβλίοις τῆς παρουσίας συγγραφῆς τὰ κατάλληλα λέγοντες, τῶρα μόνον περὶ τοῦ βιβλίου τῆς Ῥούθ ἂς ὁμιλήσωμεν.

Ποτὲ, ὅσα καὶ ἂν εἴπωμεν, δὲν θὰ δυνηθῶμεν, διότι πάντοτε ὀλίγα συχωρεῖται κρίνοντες νὰ εἴπωμεν, νὰ παραστήσωμεν τὴν ἀπλὴν καὶ ἀφελῆ διήγησιν τῆς βίβλου Ῥούθ, ἔπρεπε, διὰ νὰ ἐννοήσῃ ὁ ἀναγνώστης καλῖτερον τὸ πρᾶγμα, νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα ὅλην αὐτὴν τὴν μικρὰν διήγησιν· ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο δὲν εἶναι συγχωρημένον, ἐπαναλαμβάνομεν πάλιν τὸ πολλάκις εἰρημένον, ὅτι ἡ ἀφέλεια τοῦ βιβλίου εἶναι ἀμίμητος καὶ ἀπαραδειγματίστος· ἰδοὺ π. χ. πῶς ἡ χήρα Ἑβραία ἡ γυνὴ τοῦ μετανάστου ἑβραίου ἀποχαιρετᾷ τὰς νύμφας τῆς, θέλουσα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα τῆς. « Πορεύθητε δὴ, ἀποστράφητε ἐκάστη εἰς

τὸν οἶκον μητρὸς αὐτῆς· ποιήσαι· Κύριος μετ' ἡμῶν ἔσται, καθὼς ἐποίησατε μετὰ τῶν τεθνηκότων καὶ ἐμοῦ· δῆψ Κύριος καὶ εὐροῖτε ἀνάπαυσιν ἐκάστη ἐν οἴκῳ ἀνδρός. Καὶ κατεφίλησεν αὐτὰς, καὶ ἐπῆραν τὴν φωνὴν αὐτῶν καὶ ἔκλαυσαν, καὶ εἶπαν αὐτῇ, οὐχί, μετὰ σοῦ ἐπιστρέψομεν εἰς τὸν λαόν σου. » Ἰδοὺ δὲ πῶς ἀποκρίνεται καὶ ἡ Ῥούθ εἰς τὴν ἐκυράν τῆς. « Ὁπου ἐὰν πορευθῆς πορεύσομαι καὶ οὐ ἐὰν αὐλισθῆς αὐλισθήσομαι, ὁ λαός σου λαός μου καὶ ὁ θεός σου θεός μου, καὶ οὐ ἐὰν ἀποθάνῃς ἀποθανοῦμαι, καὶ θάνατος διατελεῖ ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ. » Θέλετε συγκινητικώτερόν τι τούτου τοῦ διαλόγου; οἱ λόγοι δὲν ἐμβαθύνουσιν ἀληθῶς εἰς τὴν καρδίαν παντός ἀνθρώπου; Παραβάλλετε τῶρα τὸν διάλογον Ἀνδρομάχης καὶ Ἐκτωρος τὸν παρ' Ὀμήρῳ καὶ κρίνατε. « Δαιμόνιε, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ πρὸς τὸν ἀνδρεῖόν τῆς, δὲν λυπεῖσαι τὸν μικρὸν υἱόν σου καὶ ἐμὲ τὴν δυστυχῆ, ἡ ὁποία θὰ γίνω χήρα; ἐνῶ προτιμῶ ὅταν θὰ σὲ χάσω νὰ ταφῶ ὑπὸ τὴν γῆν; Ἐκτωρ σὺ εἶσαι πατὴρ καὶ μήτηρ μου καὶ τὰ πάντα· ἔλα λοιπὸν, λυπήσομε καὶ μὴ κάμῃς τὸν υἱόν σου ὄρφανόν καὶ τὴν γυναῖκά σου χήραν. » Πρὸς αὐτὴν δὲ ἀπήντησεν ὁ Ἐκτωρ. « Ἀλλὰ πολὺ ἐντρέπομαι, ἀγκυπητῆ, τοὺς Τρῶας καὶ τὰς μακροπέπλους Τρωάδας, ἐὰν ὡς δεῖλὸς ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὸν πόλεμον·

ἔπειτα πολὺ καλῶς γνωρίζω, ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα δτε θὰ καταστραφῇ ἡ Τρῶας καὶ ὁ Πρίαμος καὶ ὁ λαός του, ἀλλὰ τότε δὲν θὰ λυπηθῶ οὐδὲ θὰ μοῦ μέλῃ διὰ τὴν μητέρα μου καὶ διὰ τὸν πατέρα μου τόσον, ὅσον διὰ σὲ, φιλάτῃ Ἀνδρομάχῃ. » Ἴδετε τῶρα καὶ τὸν θερισμόν τῆς Ῥούθ. « Καὶ εἶπε Ῥούθ. Πορευθῶ εἰς ἀγρὸν, καὶ συνάξω ἐν τοῖς στάχυσι· καὶ ἐπορεύθη, καὶ ἔλυθη θούσα συνέλεξεν ἐν τῷ ἀγρῷ, καὶ ὀπισθεν τῶν θερίζοντων, καὶ ἔστη ἀπὸ πρῶθεν, καὶ ἕως ἑσπέρας οὐ κατέπαυσεν ἐν τῷ ἀγρῷ, καὶ ἐρράβδισεν α συνέλεξε καὶ ἐγεννήθη ὡς οἶφι κριθῶν, καὶ ἤρε καὶ εἰσηλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἶδεν ἡ πενθερὰ αὐτῆς α συνέλεξε. » Παρατηρήσατε καὶ τὴν ὁμιλίαν τοῦ Βοῶζ πρὸς τὴν Ῥούθ. « Οὐκ ἠκούσας, θύγατερ; μὴ πορευθῆς συλλέξαι ἐν ἀγρῷ ἑτέρῳ, ὧδε κολλήθητι μετὰ τῶν κορασίων μου· οἱ ὀφθαλμοί σου εἰς τὸν ἀγρὸν οὐ θερίζουσι, καὶ πορεύση κατόπισθεν αὐτῶν· ἰδοὺ ἐνετειλάμην τοῖς παιδαρίοις μὴ ἄψασθαί σου· καὶ ὅτε διψήσεις πορευθήση εἰς τὰ σκεύη καὶ πίεσαι ὅθεν ἂν ὑδρεύωνται τὰ παιδάρια· ἀπαγγέλιε ἀπηγγέλη μοι πάντα ὅσα πεποίηκας, καὶ πῶς κατέλιπες τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου καὶ τὴν γῆν γενέσεώς σου, καὶ ἐπορεύθης πρὸς λαόν ὃν οὐκ ἤδεις. » Ὁ φιλόλογος ἀναγνώστης θὰ εὕρῃ εἰς τὸ μέρος τοῦτο χάριν πολὺ προσεγγί-

ζουσαν εἰς τὴν χάριν τοῦ ἀθανάτου Ὀμήρου, ἐκεῖ ὅπου θέτει ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως νεῖον μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν, τέμενος βαθυλήϊον, καὶ ἐρίθους ἐν τῷ ἀμητῷ ὄζειας ὀρεπάνας ἐν χερσίν ἔχοντας, ἐν τοῖς ὁποίοις Ἰστατο βασιλεὺς σιωπηλὸς σκηπτρον ἔχων, καὶ παρεκεῖ γυναῖκες ἤσαν δεῖπνον ἐτοιμάζουσαι, καὶ ἐκεῖ ὅπου γράφει τὴν Ναυσικᾶν θέτουσαν τὰ ἐνδύματα ἐπὶ τῆς ἡμιονηλάτου ἀμάξης, λαμβάνουσαν παρὰ τῆς μητρὸς τροφήν καὶ οἶνον, ἐλαφρῶς πηδῶσαν ἐπὶ τῆς ἀμάξης μετὰ τῶν ἀμφιπόλων τῆς, μαστιγώευσαν τοὺς ἡμιόνους καὶ φθάνουσαν εἰς τὸν περικαλλέα ῥόον τοῦ ποταμοῦ διὰ νὰ πλύνωσι τὰ ἐνδύματα, διότι ὄχι μετὰ πολλὰς ἡμέρας ἡ Ναυσικᾶ θὰ λάβῃ νυμφίον· ἀληθῶς μεγάλην χάριν ἔχει ἡ διήγησις αὕτη, περιγράφουσα τὰς παρθένους ἐκείνας πλυνούσας καὶ ἔπειτα ἀνοιγούσας τὰ ἐνδύματα παρὰ τὴν ἄλῃ, μετὰ δὲ ταῦτα λουομένας καὶ αὐτὰς καὶ παιζούσας τὴν σφαιρᾶν· ἀλλὰ μήπως δὲν ἔχουν χάριν τινὰ καὶ τὸ παιδάριον τοῦ Βοῦξ τὰ θερίζοντα καὶ ἡ Ῥοῦθ, ὅταν δειλῶς θερίζῃ κατόπιν ἐκείνων τὰ ἀπομένοντα ἀστάχια καθὼς καὶ τὰ θερισμένα τὰ ῥιπτόμενα ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν θερίζοντων, ὅταν πάντες καὶ ἡ Ῥοῦθ συγκαθήμενοι βιάπτον τὸν ἄρτον αὐτῶν εἰς τὸ ὄξος καὶ τρώγουν, καὶ πρὸ πάντων ὅταν ἡ Ῥοῦθ ἀπὸ τοῦ ἄρτου

τὸν ὁποῖον τῇ ἔδωκαν νὰ φάγῃ, φυλάττῃ τεμάχιον διὰ νὰ φέρῃ αὐτὸ τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν ἐκυράν τῆς; τῇ ἀληθείᾳ τὸ πρᾶγμα καταντᾶ εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔργον τῆς Ῥοῦθ πολὺ συγκινητικόν. Τοιαύτην δὲ συγκίνησιν εἶδομεν ὅτι αἰσθάνεται τις καὶ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς γραφῆς, ὅπου ὁ Ἰωσήφ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κρύψῃ τὸν ἑαυτὸν του καὶ φυλάξῃ ἄγνωστον εἰς τοὺς ἀδελφούς του, ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ ἐφώνασεν εἰς τοὺς ἐκπεπληγμένους ἀδελφούς του, ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰωσήφ· ζῆ ἀκόμη ὁ πατήρ μου; Διὰ ταῦτα πάντα πιστεύω ὅτι εἶναι ἀληθές, ὅτι οἱ περίφημοι ποιηταὶ τῆς Ἀλεξανδρείας Θεόκριτος καὶ Καλλιμάχος ὠφελήθησαν πολὺ ἐκ τῶν τοιοῦτων ἀπλοτήτων ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ὑψηλοτήτων τῆς γραφῆς ἡ ὁποία τότε μεταφρασμένη εἰς τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν ἀνεγινώσκето ὑπὸ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἑβραίων, μολοντί δὲν παραγνωρίζω τὸ ἐν αὐτοῖς ποιητικὸν δαιμόνιον, μάλιστα ἐν τῷ χαριτοβρίτῳ Θεοκρίτῳ.

Ῥαδίως δὲ ταύτας τὰς παραβολὰς, τὰς ὁποίας κάμνομεν παραβάλλοντες χωρὶα τῆς Ῥοῦθ πρὸς χωρὶα τοῦ ποιητοῦ Ὀμήρου καὶ τῶν ἄλλων, ὑποθέτομεν ὅτι ἐνόησεν ὁ ἀναγνώστης ὅτι δὲν] τὰς ἐκάμαμεν παραβάλλοντες τὸ λεκτικόν, διότι τούτων σύγκρισσις εἶναι ἐντροπὴ καὶ νὰ ἀναφερθῇ, ἀλλ' αὐτὸ

μόνον τὸ περιεχόμενον, αὐτὸν τὸν νοῦν τῶν λεγομένων ἠθελήσαμεν νὰ παραβάλωμεν ταῦτα πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων· ἄλλως τε καὶ τὸ κρινόμενον ἐνταῦθα βιβλίον τῆς Ῥοῦθ ἐπειδὴ πρόκειται ἡμῖν ἐν μεταφράσει, εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχῃ κεκρυμμένον πολὺ μέρος τῆς ἀξίας του· ἔπειτα δὲ εἶναι γνωστὸν, τοῦλάχιστον εἰς τοὺς φιλολογοῦντας, ὅτι ἡ μὲν γλῶσσα τῆς γραφῆς εἶναι μελαγχολικοῦ λαοῦ γλῶσσα, ἡ δὲ ἐλληνικὴ ἀγαπῶντος καὶ πολλὰ νὰ ὀμιλῇ καὶ ὠραῖα νὰ ὀμιλῇ λαοῦ γλῶσσα εἶναι· καὶ διὰ νὰ σαφηνισθῇ καλύτερα τὸ παρὸν ζήτημα τῆς γλώσσης, ἃς παραθέσωμεν ἐνταῦθα τὴν ἐξῆς περικοπὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος « Πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ » Γάλλου Σατωβριάν· « Ἐὰν παραβάλῃ τις τὸ ἑβραϊκὸν ὄνομα *νεχέρ* πρὸς τὸ συνώνυμον ἐλληνικὸν ὄνομα *ἀετός*, θὰ ἐννοήσῃ σαφῶς τὸ διάφορον πνεῦμα τῶν δύο γλωσσῶν· τὸ μὲν ἑβραϊκὸν *νεχέρ* σημαίνει ἐτυμολογικῶς τὸν ἀτενίζοντα, διότι τὸ πτηνὸν τοῦτο ἀτενίζει τὸν ἥλιον, τὸ δὲ ἐλληνικὸν *ἀετός* σημαίνει τὸν ταχὺν καθὼς τὸν ἄνεμον· καὶ φαίνεται λοιπὸν σαφῶς ὅτι ὁ μὲν ἑβραῖος παρετήρησε τὸ ἀκίνητον τοῦ πτηνοῦ ἐπὶ κορυφῆς βράχου καὶ τὴν προσήλωσιν τοῦ βλέμματός του πρὸς τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας, ὁ δὲ Ἕλληνας παρετήρησε τὴν ταχεῖαν ὡς τὸν ἄνεμον πτησίῳ του, δηλαδὴ παρετήρησε τὴν

καὶ εἰς αὐτὸν ἐκ φύσεως ἐνυπάρχουσαν κίνησιν. » Ἡμεῖς δὲ ὡς περὶ παρὰ Λύδιον ἄρμα λέγομεν συμπεραίνοντες ἐκ τῶν λόγων τοῦ Σατωβριάν, ὅτι κάλλιστα διακρίνεται εἰς τὰς δύο ταύτας λέξεις τὸ ἀκίνητον καὶ βαρὺ τοῦ ἑβραίου περὶ τε τᾶλλα καὶ περὶ τὴν γλῶσσαν, καὶ ἡ ἀεικινησία τοῦ ἔλληνας.

Σειρὰ κατάλληλος καὶ ὄχι ἄτοπος θὰ ἦτο, ἐὰν παραβάλωμεν τὸ εἰδύλλιον τῆς Ῥοῦθ καὶ πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ποιηθεῖσαν ὑποδοχὴν τοῦ Ὀδυσσεύς ἐν τῇ καλύβῃ ὑπὸ τοῦ συβώτου Εὐραίου· ἀλλ' ἐπειδὴ ὀλίγον προηγουμένως ὅσαι παραβολαὶ ἔγιναν εἶναι ἱκαναί, ἴσως δὲ καὶ περισσώτεραι τοῦ δέοντος, παύομεν τὸν τοιοῦτον λόγον.

Τίς ὁ συγγραφεὺς δὲ τῶρα τῆς βίβλου τῆς Ῥοῦθ καὶ ποῖός τις ἄραγε ἦτο πρέπει νὰ ζητηθῇ καὶ εὐρεθῇ, ἐπομένως δὲ καὶ ὁ μεταφράσας αὐτὴν εἰς τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν.

Ἰπ' ὄψιν ἡμῶν ὅταν πρὶν εἶχομεν τὰ προηγούμενα βιβλία τῆς παλαιᾶς Διαθήκης εἰς τὰ προηγούμενα βιβλία τῆς παρουσίας ἡμῶν συγγραφῆς, εἴπομεν ὅτι τὸν ἀληθῆ συγγραφέα τῶν βιβλίων ἐκείνων εἶναι χαλεπὸν πρᾶγμα ζητῶν νὰ εὕρῃ τις, προσεθήκαμεν δὲ τότε, ὅτι μόνον ἡ παράδοσις ἡ ῥαββινικὴ καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ δίδει εἰς ἡμᾶς εἰδήσεις περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ-

του τοιούτοτρόπως εἶπομεν τότε, ὅτι ὁ Μωϋσῆς λέγεται ὁ συγγραφεὺς τῶν πέντε βιβλίων τῶν καλουμένων Πεντάτευχος ἐνὶ ὀνόματι, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ τελευταίου κεφαλαίου τῆς Πεντατεύχου ταύτης ὀρμηθέντες εἶπομεν, ὅτι ἀφοῦ φανερώτατα φαίνεται ὅτι εἶναι ἀδύνατον ὁ Μωϋσῆς νὰ ἔγραψε τὴν Πεντάτευχον ὅπως ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ἑβραϊκῆς βασιλείας αὕτη ἦτο συντεταγμένη, ὑπετοπάσαμεν ὅτι ἡ πεντάτευχος τοῦ Μωϋσέως ἔπαθε πολλὰς καὶ μεγάλας ἀλλοιώσεις ἴτως δὲ καὶ ἀπολεσθεῖσα κατηρτίσθη ὕστερον ἀπὸ τῆς μνήμης διαφόρων ἀνδρῶν, καὶ διὰ τοῦτο εἶπομεν, παρατηρεῖται ἀσυναρτησία καὶ πολλυλογία εὐθύς ἐν τῇ ἀρχῇ, ὅπου ὁ λόγος περὶ δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἀφοῦ δὲ ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ἱεροτέρου βιβλίου, δηλαδὴ τοῦ νόμου ὅπως ἔλεγον οἱ ἑβραῖοι, σχεδὸν εἰπεῖν ἀγνοεῖται, πολὺ περισσότερον δυνάμεθα τὸ ἴδιον νὰ εἰπώμεν περὶ τοῦ συγγραφέως τοῦ βιβλίου τῆς Ῥούθ, διότι κατὰ δυστυχίαν τῆς φιλολογικῆς ἐπιστήμης εἰς κανέν τῶν βιβλίων τῆς Γραφῆς δὲν ὑπάρχει περὶ αὐτοῦ καμμία εἰδήσις. Μόνον ἐπειδὴ τὰ ἐπόμενα βιβλία τῆς παλαιᾶς Διαθήκης, τὰ λεγόμενα χρονικά τῶν βασιλέων, λέγουσι κριτικοὶ τινες ὅτι ἔγραψεν ὁ προφήτης Σαμουὴλ, ἀποδίδουν εἰς αὐτὸν ἄλλοι πάλιν κριτικοὶ καὶ τὸ βιβλίον τῆς Ῥούθ καὶ λόγον

μέντινα ἰσχυρὸν τῆς ἰδέας τῶν ταύτης δὲν φέρουσι, φαίνονται ὅτι ἀποδίδουν τὰ χρονικά εἰς τὸν Σαμουὴλ ἀπλῶς διότι ἀρχίζουσι ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὸν ἱστορίας, ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ Ῥούθ κεῖται ἀμέσως πρὸ τῶν χρονικῶν καὶ χρησιμεύει ὡς εἰσαγωγὴ τις εἰς αὐτὰ (καθὸ περιέχουσα βίον τῆς προμήτορος τοῦ Δαβὶδ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας) ἀπέδωκαν καὶ ταύτην εἰς τὸν ἴδιον· ἀλλὰ καθὼς ἔννοεῖ ὁ ἀναγνώστης, ὅλα ταῦτα εἶναι ἀμάρτυρα καὶ ἄτοπα· τοῦλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τὸ βιβλίον τῆς Ῥούθ, ἡμεῖς κατ' οὐδένα τρόπον παραδεχόμεθα τὴν προρημένην γνώμην· διότι νομίζω ὅτι ἄνθρωπος μελαγχολικὸς καὶ χαρακτήρος σοβαροῦ καὶ αὐστηροῦ, ὁποῖος ἦτον ὁ προφήτης Σαμουὴλ, ὁ ἀμείλικτος οὗτος διώκτης τοῦ δυστυχικοῦ Σαούλ, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὰς ἱεραρχικὰς ἀξιώσεις του, ὁ στυγνὸς Σαμουὴλ ἦτο τῶν ἀδυνάτων νὰ συγγράψῃ συγγραφὴν ἀποπνεύσαν ἀληθινὴν εἰδυλλιακὴν χάριν καὶ γεωργικὴν εὐθυμίαν μόνον δὲ διότι ὑπάρχει εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ῥούθ καὶ εἰς τὰ χρονικά ἡ φράσις « Τάδε ποιήται κύριός μοι καὶ τάδε προσθεῖη » μόνον αὕτη ἡ φράσις δὲν εἶναι ἀρκετὴ νὰ δείξῃ τὸν ἴδιον συγγραφέα, διότι εἶναι δυνατὸν βεβαίως νὰ μιμηθῇ μίαν τινὰ φράσιν συγγραφέως τινὸς ἄλλου συγγραφέως, καὶ τοιοῦτόν τι εἶναι πιθανὸν ὅτι συνέθη ἑνταῦθα, δηλαδὴ ὁ συγγραφεὺς τῶν χρονικῶν,

κῶν, ἄνθρωπος πολὺ μεταγενέστερος, ἴσως ἐπὶ τῶν τελευταίων βασιλέων τῶν δεκά φυλῶν ζῶν, εἶναι πιθανόν ὅτι ἐδανεῖσθη ἀπὸ τὸν προγενέστερόν του συγγραφέα τῆς Ῥούθ τὴν φράσιν ἐκείνην· οὐδὲν δὲ ἄτοπον πρᾶγμα νομίζομεν ὅτι πράττομεν λέγοντες, ὅτι διόλου παράξενον δὲν εἶναι ἡ φράσις νὰ ἦτο συνήθης εἰς τὸν κοινὸν λαόν, ἔτυχε δὲ μόνον οἱ δύο συγγραφεῖς τῶν δύο εἰρημένων βιβλίων νὰ τὴν μεταχειρισθῶσιν, ἀφοῦ καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ τώρα, καίτοι ἄλλου αἰῶνος καὶ ἄλλης φυλῆς ἄνθρωποι, παρομοίαν σχεδὸν φράσιν ἔχομεν εἰς τὴν γλῶσσαν ἡμῶν, λέγοντες, τὸ καὶ τὸ νὰ πάθω· ὅτι δὲ τὸ Τὸ καὶ τὸ τῆς ἡμετέρας φράσεως καὶ τὸ Τάδε καὶ τάδε τῆς εἰρημένης εἶναι τὰ αὐτά, αὐτόδηλον πρᾶγμα εἶναι. Τελευταῖον δὲ πατηροῦμεν, ὅτι ἡ ὁμοιότης εἰς τὰ δύο βιβλία φράσις τὸ πολὺ μαρτυρεῖ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν μεταφραστὴν, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν συγγραφέα. Τώρα δὲ τὸ περὶ μεταφραστοῦ ζήτημα ἄς πραγματευθῶμεν.

(ἔπεται τὸ τέλος).

ΠΕΡΙ ΛΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΛΟΓΩΝ ΑΥΤΟΥ.

Δ'. Ο ΚΑΤΑ ΣΙΤΟΠΩΛΩΝ.

(συνέχεια ἴδε φυλλ. 19.)

Ἐκεῖ ἤρχισεν ἀπὸ τῆς τελευταίας ταύτης περιπτώσεως διηγηθεὶς δὲ πάν-

τα τὰ ἐντὸς τῆς βουλῆς ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως προηγηθέντα περιστατικά, ὡς αἰτίαν, δι' ἣν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τὴν κατηγορίαν ἐπεχειρίσθη, ἐξήγαγεν ἀμέσως παρ' ἑνὸς τῶν κατηγορουμένων τὴν κατάθεσιν, ὅτι συνεινήθη μὲν σῆτον ὑπὲρ τὸν ὀριζόμενον ὑπὸ τῶν νόμων, ἀλλὰ « τῶν ἀρχόντων κελεύοντων ». Ἡ κατάθεσις αὕτη ἐδόθη καὶ ἐν τῇ βουλῇ· καθ' ἣσον δὲ καθίστα καὶ τοὺς ἄρχοντας συνόχους, ἐξηλέγχθη ἀνυπόστατος. Ἀπεδείχθη δὲ καὶ ἑνταῦθα ἐπίσης διὰ τῆς μαρτυρίας ἑνὸς τούτων, τοῦ Ἀνύτου, ψευδῆς.

Ἀφ' οὗ τοιούτῳ τῷ τρόπῳ ἡ ἐνοχὴ ἔμεινεν ἐπιβαρύνουσα μόνους τοὺς σιτοπώλας, ὁ ἀγορευὼν ἐπρόλαβεν ἐτέραν πρόφασιν, λεχθεῖσαν ὁμοίως ἐν τῇ βουλῇ, « ὡς ἐπ' εὐνοίᾳ τῆς πόλεως συνωνοῦντο τὸν σῆτον, ἴν' ὡς ἀξιώτατον πωλοῖεν ». ἀποδείξας δὲ πρῶτον διὰ μαρτύρων, ὅτι μεθ' ὅλον τοῦτο ἔπραττον πᾶν τὸ ἐναντίον, καὶ ἀναπτύξας εὐθύς ἔπειτα, ὅτι οὐδὲ ποσῶς ἵνα τρέψωσι τοιαύτης εὐνοίας αἰσθήματα ἠδύναντο, ἀνέμνησεν εἰς τοὺς δικαστὰς πρὸς τοῖς ἄλλοις τὴν ἀνέκαθεν γνωστὴν πονηρίαν αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ἐξ ἧς καὶ τοὺς σιτοφύλακας ἡ πόλις ἠναγκάσθη ἵνα διορίσῃ καὶ πολλοὺς τούτων ἐθανάτωσε, διότι τὴν πονηρίαν ἐκείνων ὑπῆρχον ἀνίκανοι, ἵνα καταδιώξωσιν.

Ἄλλο δὲ ἐγκλημα ἀντὶ τῆς προφάσεως ταύτης σίωπηλῶς συναγαγὼν, ὅτι

ούχι, ἵνα ὅσον τὸ δυνατὸν εὐθηνότατον πωλώσι τὸν σῖτον, κατὰ μεγάλας ποσότητας ἠγόραζον καὶ ἀπεθήκευον, ἀλλὰ μόνον ἵνα αὐτοὶ παρὰ τῶν ἐμπόρων εὐθηνὰ ἀγοράσωσιν, ἐνήργουν ἐκ συμφώνου, ὅπως ἐκείνων ὁ σῖτος ἐκπέσῃ, ἤδη καὶ διὰ τοῦτο καὶ διότι αὐτοὶ ἀφ' ἑαυτῶν ὡμολόγησαν οἱ σιτοπῶλαι, ὅτι παρενόμησαν, καὶ διότι ἄλλοι ἄλλοτε σιτοπῶλαι, καὶ ἀρνούμενοι καὶ μάρτυρας ὑπὲρ ἑαυτῶν παρουσιάζοντες, μεθ' ὅλον τοῦτο κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, καὶ ἵνα μὴ ἐκτεθῶσιν εἰς τὴν γνώμην τοῦ κοινοῦ καὶ ὅπως σωφρονίσωσιν εἰς τὸ μέλλον τοὺς λοιποὺς σιτοπῶλας, ὅτινες ἄλλως καὶ ἐπὶ κινδύνῳ τῆς ζωῆς προκρίνουσι τὰς παρανομίας ταύτας, ἐπειδὴ μεγάλως ὠφελοῦνται, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ χάριν τῶν διὰ τὴν τῶν κρινομένων πονηρίαν ἀφ' ἐνὸς ἀποθανόντων πολιτῶν καὶ ἀφ' ἐτέρου ἐπιβουλευθέντων ἐμπόρων, ὑπέβαλεν ὑπὸ τὴν ὄψιν τῶν δικαστῶν, ὅτι ἀδύνατος ἦτον ἡ ἀθώωσις τῶν κρινομένων. Καὶ ἐτελείωσε θεωρήσας περιττόν, ἵνα προσθήσῃ τι περὶ πλέον ἢ τὸν λόγον τοῦ δικαίου καὶ τὸν τοῦ συμφέροντος.

Ἐκ τῆς περιλήψεως ταύτης συνάμα γίνεται δῆλον ὅτι ὁ μετὰ χεῖρας λόγος ἀνήκει εἰς τὸ δικανικὸν γένος τῆς ῥητορικῆς. Ἀπήγγειλε δὲ αὐτὸν οὐχι ὁ Λυσίας, ἀλλὰ ὁ διαφανόμενος βουλευτῆς κατ' αἴτησιν δὲ τούτου συνέγραψεν ἐκεῖνος.

Ε'. Ο ΚΑΤΑ ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ.

Καὶ ὁ κατὰ τοῦ Ἐρατοσθένους ἐστὶν ἐπ' ἴσης λόγος δικανικός· τὴν δὲ ὑπόθεσιν ἔχει γνωστὴν ἐκ τῆς βιογραφίας τοῦ Λυσίου, κατηγορήσαντος διὰ τὸ τοῦ ἀδελφοῦ Πολεμάρχου φόνον αὐτοπροσώπως ἔτει τῷ 403 π. Χ.

Ἐν τῷ προοίμῳ θέτει τὴν κατηγορίαν ὑπὸ γενικὴν ἔποψιν, καθ' ἣν (ἐν ᾧ ἀφ' ἐνὸς τὸ ἔγκλημα τοῦ Ἐρατοσθένους μεγαλοποιεῖ καὶ ἀφ' ἐτέρου κινεῖ κατὰ μὲν τούτου τὴν ὄργην ὑπὲρ δὲ ἑαυτοῦ τὴν εὐνοϊαντῶν ἀκροατῶν) διηγεῖται εὐθὺς τὴν οἰκογενειακὴν αὐτοῦ ἱστορίαν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, καθὼς ὁ πατὴρ ἐκ τῶν Συρακουσῶν εἰς τὰς Ἀθήνας μετέφκησε μέχρις οὗ ὑπὸ τῶν τριάκοντα, ὅτε Πολεμάρχος ἐδηλητηριάσθη καὶ ἡ εὐρεθεῖσα αὐτῶν περιουσία διηρπάγη, ὅπου τὴν πρὸς τὴν πόλιν διαγωγὴν τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ πρὸς τὴν πολιτείαν ἐκείνων γενικῶς συγκρίνων, στιγματίζει αὐτούς. Ἐπειτα ἐξελέγχων τὸν Ἐρατοσθένη, ὅτι ἐγένετο τοῦ φόνου αὐτουργὸς καὶ ἄνευ αἰτίας ἢ ἀνάγκης, ὑποκινεῖ τοὺς δικαστὰς, ἵνα καταδικάσωσιν αὐτόν.

Ἄλλως τε δὲ καὶ ἐπειδὴ οἱ ἐναγόμενοι « πρὸς μὲν τὰ κατηγορημένα μηδὲν ἀπολογεῖσθαι, περὶ δὲ σφῶν αὐτῶν ἕτερα λέγοντες ἐνίοτε » εὐνοίας λόγου χάριν ἢ ἐκδουλεύσεις πρὸς τὴν πόλιν ἀποδεικνύοντες, συνείθιζον, ἵνα τοὺς δικαστὰς ἐξαπατῶσι, προλαμβάνει, ὅπως καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς συνηγούρους παντὸς λόγου ἀπο-

στερήσῃ. Καὶ πρῶτον μὲν διὰ βραχείων ἐν γένει ζητεῖ, ἂν που οἱ τριάκοντα ἀγαθὸν τι ὑπὲρ τῆς πόλεως ἔπραξαν· ἀκούθως δὲ ἐξετάζει ἐπὶ μέρους μετὰ τῶν ἀναγκαίων μαρτυριῶν τὸν βίον αὐτοῦ τοῦ Ἐρατοσθένους, ὄνπερ ἀποδεικνύει ἐχθρὸν πάντοτε τῆς πόλεως καὶ τῆς δημοκρατίας.

Οὕτω δὲ ἐκθέτει τὴν συμπεριφορὰν, ἣν διετήρησε καὶ πρὸ τῆς ἐν Αἰγὸς ποταμοῦ μάχης, ὅτε (ἔτει 411 π. Χ.) ἐδέχθη ἵνα ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας ἐκ μέρους τῆς ἐν Ἑλλησπόντῳ στολαρχίας, ὡς συμπροσβουτῆς, καὶ ἐνεργήσῃ πρὸς μεταβολὴν τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, καὶ μετὰ τὴν μάχην, ὅτε ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πέντε ἐφόρων, καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς τυραννίας τῶν τριάκοντα καὶ κατόπιν, ὅτε ὁ Θρασύβουλος τὴν Φυλὴν κατέλαβε, καὶ ἀκόμη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν δέκα.

Μετὰ δὲ ταῦτα διέρχεται καὶ τὸν βίον τοῦ Θηραμένου, ὅστις διὰ τῆς δολιῆς καὶ ἀστάτου αὐτοῦ πολιτικῆς οὐχ ἤττον καιρῶς ἔβλαψε τὴν πολιτείαν καὶ τοῦτο πράττει, ἵνα, ἐπειδὴ τῷ ὄντι ὁ Θηραμένος ἐφημίσθη ὡς ἐπεικῆς καὶ μετριοπαθῆς μηδὲ ὅτι εἰς τὴν μερίδα ἐκείνου ἀνήκει εὖρη συμφέρον εἰπεῖν ὁ Ἐρατοσθένης.

Ἐφεξῆς προάγει ἐκ νέου τοὺς δικαστὰς, ἵνα τιμωρήσωσιν αὐτόν καὶ μεταξὺ καταφερόμενος ἰδιαιτέρως καὶ κατὰ τῶν συνηγούρων καὶ τῶν μαρτύρων τῆς ἀπολογίας, ἀποτείνεται εὐθὺς πρὸς τοὺς ἀκροατὰς. οὐς ἤδη προσχωροῦντων διηρημένου εἰς δύο μέρη, τοὺς ἐξ ἄστεως (δηλ. τοῦ

ὑπομείναντας τὴν τυραννίαν τῶν τριάκοντα) καὶ τοὺς ἐκ Πειραιῶς (τοὺς ἐπιτεθέντας κατὰ τῆς τυραννίας ταύτης) πρὸς μὲν τοὺς πρώτους ὑπομιμνήσκει τὸν ἐμφύλιον σπαραγμὸν, τὴν καταδυναστευσιν, τὸν ἐξευτελισμὸν, εἰς ᾧ ὑπ' ἐκείνων ὑπεβλήθησαν, πρὸς δὲ τοὺς δευτέρους, τὴν ἐξορίαν, τὴν καταδίωξιν, τὴν ταλαιπωρίαν καὶ τοὺς ἄλλους κινδύνους καὶ θανάτους, οὓς ὑπέστησαν, καὶ συνελόντι εἰπεῖν κατὰ πάντα τρόπον διεγείρει τὴν ἀγανάκτησιν αὐτῶν, ὅπως καταδικάσωσι τὸν κατηγορούμενον.

Χάριν μαθητῶν.

Ἐν Κασταναιῖς, Μαρτίου 1876.

ΤΡ. Ι. ΣΙΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἡ εὐγνώμων ἐπαίτις.

Ἐν Ἀννοβέρῳ γρατὰ ὀδοκοντούτις ἐκάθητο ἀνὰ πᾶσαν πρωτὴν ὑπὸ τὴν στοάν τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Ἄνδρέου καὶ ἐζήτει ἐλεημοσύνην.

Κατὰ τὰς λοιπὰς ὥρας τῆς ἡμέρας περιεφέρετο εἰς τὰς δημοσίας πλατείας καὶ ἔτεινε πρὸς τοὺς διαβάτας τρέμουσαν χεῖρα.

Ἡ Μαρία Φ. οὐδέποτε διήρχετο παρὰ τῆς γκαίᾳ χωρὶς νὰ τῇ δώσῃ τὴν καθημερινὴν ἐλεημοσύνην ἣν τῇ ἐπέτρεπον αἱ ἀσθενεῖς αὐτῆς! δυνάμεις· Ἡμέραν τινὰ ἡ Μαρία διήλθε παρὰ

τῆ γραία χωρὶς νὰ τῆ δώτῃ τὴν καθ-
ημερινὴν ἐλεημοσύνην· ἔπρεπε νὰ ἦ ὑ-
πὲρ τὸ θεὸν ἀπασχολημένη ὅπως ὑ-
ποπέση εἰς τοιαύτην λήθην.

Πράγματι· μέγα δυστύχημα συνέβη
τῆ Μαρίᾳ. Ὁ μόνος αὐτῆς ἀδελφός,
τὸ στήριγμα τῆς γηραιᾶς μητρός της
καὶ τῆς ἀνηλίκου ἀδελφοῦ της ἐπληρώ-
θη ὡς στρατεύσιμος.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας ἡ
Μαρία ἐξῆλθε μὲ κεφαλὴν κεκυφίαν
καὶ βλέφαρα ἐρυθρὰ ὑπὸ τῶν δακρύων.
Δύο γυναῖκες ὁμιλοῦσαι ὑπὸ τὴν στοὰν
τῆς ἐκκλησίας, ἅμα εἶδον τὴν Μαρίαν
ἐξερχομένην τὴν ἠκολούθησαν μὲ βλέμ-
μα οἴκτου.

— Ἡ καλιένῃ ἡ Μαρία! ἀνέκρα-
ξεν ἡ μία ἐξ αὐτῶν, εἶναι τόσον κα-
λὴ, τόσον εὐπροσῆγορος! Ἄλλὰ τώρα ἡ
δυστυχία ἐκρυσσε τὴν θύραν τοῦ οἴκου της.

— Ὅποια δυστυχία τὴν ἀπειλεῖ;
ἠρώτησε φωνή τις ὀπισθεν αὐτῶν.

Ἡ γυνὴ ἐστράφη, εἶδε τὴν γραίαν
καὶ τῆ διηγήθη τὰ διατρέχοντα.

— Πόσον κοστίζει ἓνας ἀντικαταστά-
της; ἠρώτησεν ἡ γραία, ἀφοῦ ἠκροάσθη
τὴν διήγησιν.

— ὦ! ἀκριβὰ, πολὺ ἀκριβὰ. ἐπανε-
λαβεν ἡ γυνὴ, τοῦλάχιστον 600 ἕως
700 φράγκα.

— 700 φράγκα... 700 φράγκα
ἐψιθύρισε πολλάκις ἡ γραία ἐνῶ αἱ
δύο γυναῖκες ἀπεμακρύνοντο. Καὶ ἐγερ-
θεῖσα καὶ αὐτὴ ἐπιπόνως ἀπῆλθεν...
Αἱ τελευταῖαι παρασκευαὶ ἐγένοντο.
Ὁ Πέτρος (ὁ ἀδελφός τῆς Μαρίας)
ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπαύριον. Αἰ-
φνης κρούουσι τὴν θύραν, εἰσέρχεται
ὁ ταχυδρομικὸς ὑπὸνόμενος καὶ ἐγχειρί-

ζει τῆ Μαρίᾳ μίαν ἐπιστολήν. Αὐτὴ
τὴν λαμβάνει τὴν ἀποσφραγίζει μὲ
τρέμουσαν χεῖρα καὶ εὐρίσκει ἐν αὐτῇ
700 φράγκα μὲ ταύτας τὰς λέξεις·
Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανείζει Θεῷ.

Τὴν ἐπαύριον ἡ Μαρία ἔδιδε τὸν ὀ-
βολὸν της πρὸς τὴν ἐπαίτιδα ἥτις τὸν
ἐδέχετο μειδιῶσα. Πρὸ τινῶν μηνῶν ἡ
γραία ἐπαίτις ἀπεβίωσε, καὶ ἀφῆκεν εἰς
τὴν Μαρίαν τὴν περιουσίαν της, ἧτοι
1000 φράγκα.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν τρίτην ἀνέγνωμεν
ἐπὶ τῆς ἔσω θύρας τῆς λέσχης τὸ ἐξῆς
ἐνοικιαστήριον.

ΣΥΝΕΡΑΝΙΣΤΙΚΗ ἈΔΕΛΦΟΤΗΣ.

*Ἡ παροῦσα οἰκία εἶναι ὑπὸ ἐνοικίον
ὁ βουλόμενος ἐνοικιάσαι αὐτὴν ἄς πα-
ρουσιασθῇ εἰς τὸν πληρεξούσιον τῆς Συ-
νερανιστικῆς Ἀδελφότητος Παραγιώτην
Δομνηνόν.*

Τραπεζοῦς 4 Ἰανουαρίου 1882.

ΠΑΝΑΓ. ΔΟΜΝΗΝΟΣ.

Νομίζει τις ὅτι συμβαίνει τις αὐταπάτη
καὶ ὁ ἀναγνώστης ἀδυνατεῖ νὰ πιστεῦσῃ
εἰς τὰ ἀνωτέρω ἢ παίζεται τις κω-
μῶδία κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς
γενικῆς διαχύσεως καὶ δὲν ἀποδίδει τίς
εἰς ταῦτα σπουδαιότητα· καὶ ὁμοῦς εἶναι
ἀλήθεια πάντα ταῦτα καὶ μετὰ σπου-
δαιότητος εἰς τὸ διάβημα τοῦτο προέβη ὁ
μὲ δικαίωμα πληρεξουσίου τῆς Συνεραν.
Ἀδελφότητος ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ
ἐνεργήσας κ. Π. Δομνηνός· δημοσιεύο-

μεν δὲ τὸ ἐνοικιαστήριον τοῦτο ὡς
χαρακτηριστικώτατον σύμπτωμα καὶ
πιστὴν εἰκόνα τῆς καχεκτικῆς κατα-
στάσεως τῶν ἡμετέρων πραγμάτων καὶ
τῆς ἐπικρατούσης ἐν τῷ σωματεῖο τῆς
Λέσχης ἀναρχίας. Πρὸ ἡμερῶν, ὡς
γνωστὸν, καταγράφησαν νέα μέλη εἰς τὸ
σωματεῖον τοῦτο ὑπὸ Ἐπιτροπῆς ὁμο-
λογουμένως μετὰ δραστηριότητος πρὸς
τοῦτο ἐργασθείσης, τὰ μέλη ταῦτα συν-
ῆλθον, ἐξέλεξαν νέας ἀρχάς, ἀλλ' ἡ
ἐκλεγείσα νέα Ἐφορία δὲν ἀνέλαβεν
ἔκτοτε τὰ καθήκοντά της ἐλλείψει δια-
τυπώσεων τινῶν τῆς παλαιᾶς Ἐφορίας
πρὸς τὴν νέαν καὶ τοιουτοτρόπως θυσια-
ζομένης εἰς τοὺς τύπους τῆς οὐσίας τὰ
πράγματα τῆς Λέσχης περιῆλθον εἰς τὴν
ἐκρυθμὸν κατάστασιν καὶ παντελῆ ἀναρ-
χίαν ἦν βλέπομεν. Τὸ οἴκημα τῆς Λέ-
σχης διατελεῖ, ὡς γνωστὸν, ὑπὸ τὴν κα-
τοχήν τῆς Συνερανιστικῆς Ἀδελφότη-
τος· ἐν τοιαύτῃ λοιπὸν καταστάσει πραγ-
μάτων καὶ ληξιάσης ἤδη πρὸ πολλοῦ τῆς
προθεσμίας τοῦ ἐνοικίου παρουσιάζεται
ὁ ταύτης πληρεξούσιος κ. Π. Δομνηνός
καὶ θέλων νὰ ἐνοικιάσῃ τὸ κτίριον τοι-
χοκολλεῖ ἐπὶ τῆς ἔσω θύρας τῆς Λέσχης
τὸ ἀνωτέρω ἐνοικιαστήριον· ἀλλ' αὐτῆμε-
ρὸν ἀφαιρεῖται τοῦτο ὑπὸ ἐνὸς μέλους τῆς
Λέσχης ὡς προσβάλλον τὴν ἀξιοπρέπειαν
τοῦ Σωματείου καὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ
καὶ κηρύσσοντας ἀναρμόδιον καὶ ἀνομιμέ-
νου τὴν πληρεξουσιότητα ταύτην τοῦ κ. Π.
Δομνηνοῦ ἐφ' ἧς στηριχθεὶς οὗτος προέβη
εἰς τὸ ἀνωτέρω διάβημα· κατὰ πόσον δὲ ὁ
κ. Π. Δομνηνός εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἀρμόδιος
διὰ τὸ ἀνωτέρω διάβημα εἶναι ἢ δὲν εἶ-
ναι πληρεξούσιος τῆς Ἀδελφότητος τοῦ-
το τῆ ἀληθείᾳ ἀδυνατοῦμεν νὰ κρίνωμεν,

διότι τὰ τῆς Ἀδελφότητος ταύτης, καὶ τὸ
λέγομεν χωρὶς νὰ προσβάλωμεν τὸ σωμα-
τεῖον τοῦτο, εἶναι μυστηριώδη καὶ δὲν ἠ-
δυνήθημεν νὰ σχηματίσωμεν μέχρι τοῦδε
σαφῆ καὶ καθαρὰν ἰδέαν περὶ τοῦ σκοποῦ
καὶ τῆς καταστάσεως τοῦ σωματείου
τούτου· ἀφ' ἑτέρου ὁ κ. Π. Δομνηνός θεω-
ρεῖ ἑαυτὸν ὡς καιρίως προσβληθέντα
διὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἐνοικιαστηρίου
καὶ τὴν κατὰ τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ γε-
νομένην προσβολὴν καὶ τὸ περιεργότερον
εἶναι ὅτι καὶ ἐκατέρωθεν παρασκευάζονται
διαμαρτυρήσεις καὶ ζητεῖται ἰκανοποίη-
σις. Τοιοῦτος εἶναι ὁ κυκεὼν εἰς ὃν δυσ-
τυχῶς περιῆλθον τὰ πράγματα· ἡμεῖς ἀ-
φίροντες τὴν σφαιρὰν ταύτην τῶν ζητη-
μάτων ἅτινα εὐχόμεθα μόνον νὰ μὴ λά-
θωσι χαρακτηρὰ προσωπικόν, κρίνομεν
ἀναγκαῖον νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν
τῆς φιλοπτώχου ἀδελφότητος ἐπὶ
τῶν γενομένων κατανοούτης ἤδη ὅτι εἶ-
ναι καιρὸς πλέον νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ χρέους
ὅπερ κρατεῖ δεδεδεσμένον τὸ ἰδίαις δα-
πάναις ἀνεγερθὲν οἴκημα καὶ ὑπὸ τὴν κα-
τοχήν ξένου ἰδιοκτητοῦ ἕνεκα μικροῦ ἀνα-
λόγως πρὸς τὸ ὅλον δαπανηθὲν ὑπὲρ τῆς
ἀνεγέρσεως ποσόν, ὅπερ ἠναγκάσθη νὰ
δανεισθῇ διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ κτι-
ρίου ἡ Φιλόπτωχος παρὰ τῆς Συνερανι-
στικῆς Ἀδελφότητος· πρὸς τοῦτο δὲ νο-
μίζομεν εἶναι κατάλληλος ἡ περίστασις
ὅπως ἔλθῃ εἰς διαπραγματεύσεις αὐ-
τῇ μετὰ τῆς Συνερανιστικῆς Ἀδελ-
φότητος καὶ ἀποτίνοσα τὸ ὅλον ἢ μέ-
ρος τοῦ πρὸς αὐτὴν χρέους ἀπαλλάξῃ τὸ
οἴκημα ἀπὸ τοῦ βάρους τούτου, οὕτω δὲ
περιέλθῃ ὑπὸ τὴν πλήρη κατοχήν τῆς
Ἀδελφότητος ταύτης, εἰσπραττούσης αὐ-
τῆς τὸ εἰσόδημα τοῦ κτιρίου καὶ φροντι-

ζούσης ἐκάστοτε περὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ ἐνοικίου αὐτῆς· τοῦτο τὸ καθ' ἡμᾶς εἶναι ἐκ τῶν πρώτων ἀποφάσεων ἃς δέον νὰ λάβῃ ἡ φιλόπτωχος Ἀδελφότης ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀνευ ἀναβολῆς.

— Προχθές πέμπτην πρωτὴ ἡτοκτόνησε λαβῶν δηλητήριον λεπτουργός τις, ὀνόματι Ἰωάννης, ἐν τῇ συνοικίᾳ τῶν Ἐξωτείχων· οἱ λόγοι τῆς αὐτοκτονίας εἶναι ἄγνωστοι· γνωστὸν μόνον εἶναι ὅτι κατελαμβάνετο οὐτοσὺπό περιοδικῆς φρενοβλαβείας· ὁ δυστυχὴς κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς του μετανοῶν διὰ τὴν πράξιν ἔκραζε ζητῶν βοήθειαν. Ἐτάφη κατὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ἡμῶν κανόνας ἀνευ ἐπικηδείου ἀκολουθίας, ἐγκαταλείπει δὲ πολυμελῆ οἰκογένειαν.

— Ἐνεκα ἐλλείψεως χώρου ἀναβάλομεν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον τὰ κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων.

— Συνιστῶμεν εἰς τὸ καινὸν πρὸς ἀνάγνωσιν τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν τῆς Ἀδελφότητος Ξηροκρήνης, τῆς ὑπὲρ τῆς μεγάλης τοῦ γένους Σχολῆς ἐργαζομένης, ἐπισταλείσαν πρὸς τὸν ἐνταῦθα ἀξιότιμον ἱατρὸν κ. Α. Χρηστίδην πρὸς συλλογὴν συνδρομῶν ὑπὲρ τῆς Ἀδελφότητος· προτρέπομεν τοὺς συμπολίτας ἡμῶν νὰ συνδράμωσι κατὰ τὸ ἐνὸν καὶ τὸ ἐθνωφελῆ σκοπὸν ἐπιδιῶκον τοῦτο σωματεῖον.

Η
ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ
ΣΧΟΛΗΣ

ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΞΗΡΟΚΡΗΝΗ

Ἐν Κων[πόλει τῇ 25 Δεκεμβρίου 1881.

Ἀξιότιμε Κύριε,

Γνωστὸν τυγχάνει ὑμῖν ὅτι ἡ γεγραμμένη καὶ μεγάλωνμος τοῦ Γένους Σχολῆς, τὸ σέμνωμα τοῦτο τοῦ ἐλλητισμοῦ καὶ

τῆς ὀρθοδοξίας, εἰς δεινὴν περιέστη οἰκοσομικὴν θέσιν κατὰ τὰ τελευταία ταῦτα ἔτη καὶ, ὡς συνήθως ἐν ταῖς ἐθνικοῖς ἡμῶν πράγμασι συμβαίνει, συντηρεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δι' ἔκουστων συνεισφορῶν τῶν ὁμογενῶν καὶ δι' ἐκτάκτων πόρων.

Ἡ ἡμετέρα Ἀδελφότης, ἀπὸ ἐνδεκαετίας ὑπὲρ τῆς Σχολῆς ταύτης ἐργαζομένη, ἀσχολεῖται εἰς τὴν ἐξέυρεσιν καὶ εἰσπραξίν τῶν μὴ μορίμων τούτων πόρων καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τούτων καὶ τὸ τάλαρτον τοῦ πλουσίου καὶ τὸν ὀβολὸν τοῦ πένητος εὐγνωμότως ἀποδέχεται. Εἰς τῶν πόρων τούτων ἐστὶ καὶ ἡ διὰ διπλοτύπων κατ' ἕτος εἰσπραξίς συνδρομῶν παρὰ τῶν ὁμογενῶν κατοίκων τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Τὸ μέτρον τοῦτο, ἐπὶ τρία κατὰ συνέχειαν ἔτη ἐφαρμοσθὲν, ἀγλαοὺς ἀπήνεγκε καρποὺς, εἰς τοῦτο δὲ μεγάλως συνετέλεσεν ὁ ζήλος τῶν ἀξιότιμων Κυρίων, οἷς ἀνετέθη ἡ εἰσπραξίς τῶν συνεισφορῶν τούτων.

Ἡ Ἀδελφότης ἡμῶν, γινώσκουσα τὰ φιλογενῆ καὶ φιλόμουσα ὑμῶν αἰσθήματα, μετὰ θάρρους ἀποτείνεται πρὸς ὑμᾶς παρακαλοῦσα ὅπως ἐνεργήσητε τὴν διαίτην ἐπισυναγμένων διπλοτύπων εἰσπραξίν συνδρομῶν ἐν Τραπεζοῦντι.

Εὐχαριστοῦντες ὑμῖν ἐκ τῶν προτέρων, Ἀξιότιμε Κύριε, διατελοῦμεν μεθ' ὑπολήψεως.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
Ν. Μπλέσσας Κ. Χρυσαιίδης

Πρὸς τὸν Ἀξιότιμον Κύριον

Α. Χρηστίδην Ἱατρὸν (Τ. Σ.)

Εἰς Τραπεζοῦντα.